

Puskely Mária

JÁTSZANI JÓ

Puskely Mária

JÁTSZANI JÓ

Prugg Verlag
1988

Rajzolta :
Simon Mária

*„Játszottam az egész földkerekségen,
s örömmel voltam az emberek fiai között.”*

Péld 8,31

...egyszer volt, hol is volt, volt egyszer egy Kisfiú. Szépséges szépen, Szülőatyja képmásaként született, réges régen, még mielőtt a hajnalcsillag fölragyogott volna. Lelke tüzes örömmel lobogott, szelíden izzott, éltető meleget sugárzott. Ő volt az egyszülött, a szeretett Fiú.

Az időtlenség méhében szunnyadó Mindenség simult lép-tei alá, ebben játszogatótt Szülőatyja színe előtt. Atomokat és galaxisokat rajzolt a Semmibe, sziporkázó csillagokkal pettyezte be a nyújtózkodó Őrt. Más dolga sem akadt, mint szaladgálni a tejutakon, pillangókat kergetni a megagalaxisok ösvényein. Be nem telt a játékkal Szülőatyja és Lelke legnagyobb gyönyörűségére. Boldog, kacagó — és kalandvagyó Gyermekeként élte a Lét teljességét.

Egyszer — hogy, hogy nem! — kalandozásai során belebotlott egy aprócska bolygóba. Kezére ráfröccsent egy terpeszkedő óceán tarajos hulláma. A Gyermekek vele született kíváncsisággal nyalta meg az ujja hegyére ült vízcseppet. Elfin-torodott. — Fúj de sós! — Mivel eddig csak édeshez volt szokva, körülnézett, hátha valami mézfélére akad. Alig lépett a homokos partra, villódzó szárnyú méhecske libbent eléje, és rubin nyelvére aranyló csöppet bocsátott. — Na, ez már meg-teszi! — nevette el magát a Gyermekek és egyszeribe' kedvet ka-pott, hogy tüzetesebben szemügyre vegye ezt a minivilágot. Ahogy ment, mendegélt — mert nem mindig rohant ám! —, egy lankás domboldal mellett sudár Liliomszállal találkozott. A Kisfiúnak nem tudni miért, nagyot dobbant a Szíve. A Lé-lek ült ki az ajkára, amikor megszólította:

— Merre tartasz, Virágszál?
 — A kútra.
 — Minek? .
 — Hogy megitassam a virágokat.
 — Mit csinálsz velük aztán?
 — Nézem egy kicsit, hogy hogyan nőnek.
 — Mire nőnek a virágaid?
 — Hogy majd odaadjam Valakinek.
 — Vársz valakit?
 — Igen, ó igen...
 — Nagyon várod...?
 — Nagyon...
 — Tudod mit? Hazaszaladok Szülőatyámhoz, és megkérem, küldje el neked gyorsan azt a Valakit, hogy mire kinyílnak a jácintok meg tulipánok, itt legyen nálad!

Liliomszál hamvas arcát örömpír futotta be; vágyakozó sóhaját fölkapta a tavaszi szellő és befújta vele az egész pihegő Mindenséget. A Kisfiú pedig, hipp-hopp! már otthon is termett. Két karjával szorosan átfogta Szülőatyját és forró hévvel sugdosta neki legújabb világraszóló ötletét...

— Apukám, csak most az egyszer!

A Szülőanya arca fölragyogott, igent bólintott, szeméből pedig lassan legördült két súlyos könnycsepp...

Mire a világmindenség lélegzethez jutott, a Gyermek minden teketória nélkül a szeretet szárnyára kapott és egyket-tőre ott termett a bűvös földtekén. Liliomszál éppen ruhát te-regetett a ház előtt.

— Megjöttem! — így a pöttöm Fiú.

— Isten hozott! Vártalak... Nézd, virágban a jácint meg a tulipán!

— Akkor itt maradhatok?
 — Ameddig csak akarsz.
 — A rózsákból is adsz majd?
 — Mind. Minden a tiéd!
 — Akkor jó. Megölelhetlek?
 — Gyere, egyetlen Csillagom!

A Fiúcska ragyogott a boldogságtól és egész Lelkével átölelte a százszorszép Leányt. Ajkán méznél édesebb szó fakadt:
— Immele... Anyácskám!

Telt-múlt az idő. Az Egyetlen Magzat egyre nagyobb utakra vállalkozott: a bölcsőtől Anyja tárt karjáig, aztán a ház Ura varázsműhelyéig, aztán meg ki az utcára a zsivalygó gyermekek közé.

— Játékos a szentem! — nézte őt főzés-takarítás közben az Anyja.

— Hogy mit művelnek ezek a gyerekek! — ingatta fejét a ház Ura, miközben egy takaros hintaló sörényén végezte az utolsó simításokat.

Valóban, zengett a környék, amerre csak elhúzott a gyereksapat: versenyt futottak, az erdő sűrűjében bújócskáztak, fagolyókkal gurigáztak, a patak friss habjában hancúroztak.

Esténként a Kisfiú szebbnél-szebb meséket hallgatott: nagyszakállú vénekről, egy mesebeli pompás kertről, égig érő toronyról, nagy vízen úszkáló bárkáról, elkódorgó kisbárányok kalandjairól meg egy okos számárról. Mire a vacsora-csillag kitelepedett az éj függönyére, elhangzott a parancsszó:

— Kisfiam, ágyba!

— De holnap folytathatom?

— Igen.

— Játshatok is?

— Egész álló nap!

— Hát akkor szép álmokat! — szuszogta boldogan és elnyúlt a hűvös gyékényen. — Isten veled világ!

Így teltek a Gyermek napjai felhőtlen boldogságban. Persze előfordultak afféle gyermekbalesetek is, nem is beszélve a szabályos időben megjelenő bárányhimlőről meg egyéb katonadolog ügyekről. Hol a térdét vágta be, hol a kezét csípte oda, máskor meg a magát megmakacsoló öszvérrel gyűlt meg a baja. Edzett kis ember lett, nem félt semmitől, nem rettent meg a saját árnyékától! Barátai oda voltak érte, ő meg tűzbe ment volna bármelyikükért.

Hát igen... Addig-addig játszott ezzel a tűzzel, mígnem egyszer nagyon megégette magát. Egy későtavaszi délután sziszegő szél süvített végig a falucskán, és szikrát lökött az egyik házra. A szikrából egy szempillantás alatt dühödő láng csapott föl és már hatalmába is vette az egész fa- meg vályogalkotmányt. A bentmaradottak sikoltása fölverte a környéket. A Gyermek kiszakítva magát aggódó Anyja karjából, lélekszakadva röpült a lángban álló ház felé. Megelőzve a fejetlenül kapkodó felnőtteket berohant a tűz kellős közepébe! Dőlt a pokolfekete füst, haláltáncot roptak a megvadult tűznyelvek.

— Ki kell mentenem őket! — zihálta a Gyermek, és mitsem törődve életével emberfölötti erővel tört utat magának barátai felé. Észre sem vette, hogy közben kezét és lábát mélyen megsebezte, homlokát csúnyán megvérezte... Amikor már mindenkit kimentett ebből az eleven pokolból, halálosan vergődő Szívére rászakadt egy zsarátnokgerenda. Mindenki megmenekült, de őt holtra váltan húzták elő a füstölgő romok közül. A körülállók azt hitték, meghalt. Egyedül fájdalomtól megkövült Anyja szívében nem húnyt ki a remény, hogy még életre ébred...

Három álló napon át virrasztott mellette a besötétített kamrában. Figyelte, dobban-e Szíve... Rándul-e ajka...? Ké-re inni...? Sebeit drága kenettel gyógyítgatta, kihűlt kezét lehetével melengette. És remélt, bizakodott, olthatatlanul...

Harmadnapra virradtakor játékos tavaszi szellő libbent a kis szobába; a közelben könnyezve figyelő Szülőanya küldte el benne a Lélek életadó csókját. A Kisfiú szeme megrebbent, majd mélyet sóhajtvá Anyja felé nyújtotta két karját:

— Csak nem aggódtál?

— Drága Kisfiam! Miért tetted ezt velünk?

— Mert játszani jó! — azzal ledobta a fehér takarót, föl-rántotta saruját. A beáradó napfényben lecsókolta Anyja utolsó könnyeit és már iramodott is kifelé. Senki sem tudta volna visszatartani!

Kezdődtek megint a hajmeresztő kalandok!

— Javíthatatlan a Drágám! — mondogatta Anyja a fejcsováló szomszédasszonyoknak.

— Nyakas egy gyerek! — állapították meg csalhatatlan biztonsággal a falu vénei. Mindig a maga feje után megy. De így viszi valamire!

A kiskert játszikáló virágai nagyokat bólingattak, a vídám tavaszi szél füttyös táncot járt, az utcáról pedig behallatszott az ujjongó gyerekhad zsivalya. Olvadó napfény töltötte be a házakat és az emberi szíveket.

A Kisfiú szemmel láthatóan nem tanult a maga kárán, megmaradt gyógyíthatatlan álmodozónak. Így esett vele a következő.

Egy szép napon messze kószált, kiért egészen a falu széléig. Orrfacsaró bűz és szemétkupacok jelezték, hogy erre már nincs mit keresnie, ideje visszafordulni. De ha már itt van, gondolta, körülnéz. Alig tett egy-két lépést, szeme megakadt valami furcsaságon.

— Nicsak! Ez meg mi? — hajolt le az egyik szemétrakáshoz. Csak nem valami babaféleség? Ahá, rongybaba!

Forgatta jobbra-balra a piszkos, málladozó ócskaságot: keze, lába kifacsarodva, nyaka félrebillenve, ruhája rongyokba'... Kóccal tömött, ágrólszakadt jószág. Szemétdombra való, nem vitás.

— Nahát! — csillant föl a Gyerek csillagszeme. Ezzel biztosan lehet játszani! Óvatosan megrázogatta, fölmérte, emberformája van-e még. Nem sok ideje maradt a fontolgatásra, mert közben váratlanul megeredt az eső. Gyorsan szíve fölé rejtette a kimúlt rongybabát, aztán usgyi neki, vesd el magad, iramodott hazafelé. Bőrig ázva, csatakosan robbant be a tűzhely mellett foglalatoskodó Anyjához:

— Nézd, Immele, mit találtam! Rongybaba! Biztosan lehet vele játszani!

— Ezzel a vedlett, gubancos ócskasággal?

Látva kisleány elfelhősödött homlokát, meleg mosollyal mindjárt így folytatta:

— Na, majd egy kicsit helyrepopozzuk!

Ezzel kezébe vette a fényehagyott szemű babát, a Gyermekek izgatott tekintetétől kísértén helyreigazította kicsuklott karját, béna két lábát, kóchaját megfésülgette, arcát tisztára mosta, rongyai helyébe tiszta patyolatba öltöztette. Takaros kis rongybaba lett az ütött-kopott jószágból, azt meg kell hagyni. Aztán szomorkásan megsímogatta:

— Azt hiszem, szíve is volt valamikor...

— Adjunk neki új szívet! — kérte komolyan a Gyermekek.

Anya és Kisfia hozzáláttak és nagy szakértelemmel új kis szívet formáltak a talált kislánynak. Megrebbent a rongybaba szeme, és kis testében megindult az eleven vér keringése.

— Itt van, Csillagom, most már játszhattok kedvetekre!

Több sem kellett a Kisfiúnak. Kézenfogta Rongybabát, óvatosan a földre állítva járni tanította, felnöttes komolysággal. Olykor igazított egyet ügyetlen léptein, aztán szaporább menésre ösztökölte. Közben föl-fölpillantott Szülőatya felé, megnyerte-e tetszését legújabb szerzeménye. Az Atya derűs mosollyal vette tudomásul a történeteket, tenyerébe írta Rongybaba nevét, nehogy elfelejtse, aztán érezhető izgalommal várta a fejleményeket.

Kisfiú és Rongybaba mihamar belefeledkeztek a játékba. Versenyt futottak, bujócskáztak, kötélén ugráltak, sőt a felnöttek legnagyobb megbotránkozására még fára is másztak.

— Hát ilyenek a mai fiatalok! — recsegték a nagyszakálú vénék.

— Micsoda vacakság! Rongyból van az egész! Miért nem dobod a szemétre? — így meg az örökmorgók.

— Hogyisne! — replikázott a Gyermekek. Szíve van, igazi baba, él!

— Jaj, csak soha ne legyen okos felnőtt! — sóhajtott megkönnyebbülten Rongybaba.

— Ne félj! Van nekünk annál sokkal fontosabb dolgunk! Ki érne rá felnöttesdit játszani?!

Ennek öröme jól elcsavarogtak, úgyhogy sötét este lett, mire hazakeveredtek. A Szülőatya meleg tekintetével kísérte őket, vigyázott, nehogy kőbe üssék a lábukat.

Pirkadatkor a Kisfiú ezzel ébresztette Rongybabát:

— Új játékot tudok. De titok. Ne szólj senkinek!

Lábujjhegyen kiosontak a házból, közben észrevétlenül elemeltek egy kis bögre pergetett mézet. Barátaik még mind aludtak, így hát ők uralták az egész terepet. Beosontak minden házba, csalhatatlan ösztönnel megkeresték a keserű szíveket és munkához láttak. Rongybaba kézbe fogta ezeket a kis pirosló, beteg életeket, a Gyermekek pedig színültig megtöltötte valamennyit az aranyló mézzel. Senki nem vette észre a műveletet. A két gyerek aztán elbújt és boldogan figyelte a hatást: az emberek arcára mosoly ült, őszinte barátsággal nyújtottak egymásnak kezet, régi haragosok telt poharat ürítve ünnepeltek kibékülésüket.

— Ez jó multság volt! — állapították meg este, amikor beszámoltak kalandjukról.

Egy másik alkalommal hegymászásra kaptak kedvet. Holmi elemózsiát is vittek magukkal, mert csak a jó Isten tudja, mikorra keverednek majd haza. Elhagyva a falut, Rongybaba mindjárt az első kis domb lábánál szeretett volna virágot szedni. A Gyermekek azonban leintette:

— Hagyd. Elhervad. Majd ha visszatérünk.

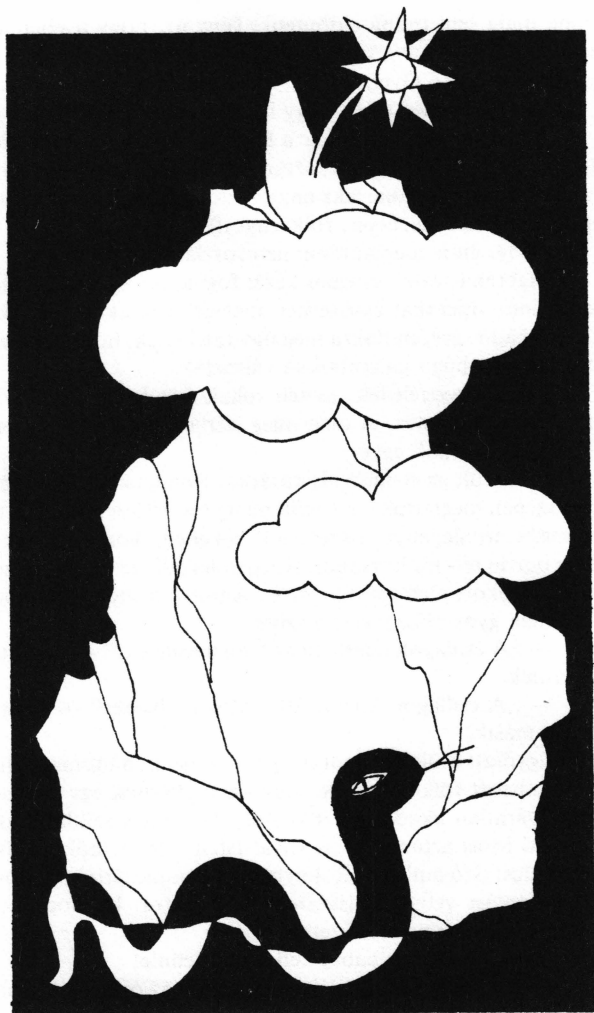
A kisebb dombokat nem találták megmászásra méltónak, addig gyalogoltak, amíg csak egy igazi, nagyon-nagyon magas hegyhez nem értek. A csúcsa nem is látszott, felhők takarták.

Elkezdtek hát kapaszkodni. Az egyik kanyarban félelmetes, smaragdzöld kígyó meredt eléjük, kétágú nyelve halált sziszegett.

— Menj Isten hírvél, arrébb tágasabb! — legyintett neki a Gyermekek határozottan, aztán kézen fogta a remegő Rongybabát.

— Nem kell mindjárt úgy beijedni! Ne félj, amíg engem látsz!

Bandukoltak hát tovább. A sötét fák mögül most vad morgás ijesztgette őket. Párduc volt-e vagy oroszlán, Rongy-

baba máig sem tudná eldönteni. Tény az, hogy a félelmetes vadállat előcsörtetve szépen meghunyászkodott, a földet karpa csúszott a Gyermekek elé, aki szelíden megsímogatta:

— Hát te meg miért vagy ilyen morgós kedvedben?

A bozontos oroszlánféle a Kisfiúra emelte bánatos tekintetét, megnyalogatta kezét, aztán puha léptekkel visszasurrant a sűrűbe. Rongybaba, aki nagy biztonságosan a Kisfiú háta mögött nézte a jelenetet, föl kacagott:

— Jé, én is megtanulom az oroszlánszelidítést!

Mentek tovább, egymás kezét fogva. Az ágaskodó, áldozatra leső viperákat egyszerűen melegebb tájakra küldték, a tüzet okádó sárkányfiakra meg úgy ráleheltek, hogy azok egyből szelíden bűgő galambokká változtak.

Közben beesteledett. Ketten voltak a vadonban, embernek itt se híre, se hamva. A csúcs meg elérhetetlen messzeségben...

— Pihenjünk egyet!

Előkerült az elemózsiás kosárka. Rongybaba egy fa tövében szépen megterített, a Kisfiú pedig testvériesen kettétörte a ropogós árpalepényt. Eszegettek békében, kortyolgattak az édes borral telt kis korsóból. Közben leszállt az éj, megkezdődött a szokott mennyei tűzijáték. Ámulva nézték, s mindketőjüknek gyorsabban vert a szíve...

— „A csillagok közé írta az Úr a nevedet...” — dúdolta a Gyermekek.

— „A csillagok között átkarolta a lelkedet” — kontráztott a másik.

Egymást átölelve aludtak egy sort, aztán a harmatos hajnalban ismét fölkerelkedtek. Alig kapaszkodtak egy darabot, ismét váratlan akadályba ütköztek. Hatalmas sziklafal állta útjukat. Most aztán se té, se tova! Isten veled felhőkben úszó hegycsúcs! Szó ami szó, Rongybaba elkámpicsorodott, s óvatos pillantást vetett a visszafelé vezető útra. De hogy hogy nem, az is a semmibe veszett!

— Gyere, Rongybaba, kell útnak lennie!

Addig addig kerülgették, méregették az óriás sziklafalat, míg nyílásra nem akadtak.

— Jaj, ne menjünk be, sötét van! — riadozott a rongylány.

A Kisfiú szemében naprendszerek fénye villant meg:

— Induljunk! Nincs más megoldás. Mondtam már, ne félj, míg engem látsz!

— De a sötétben nem látlak majd...

— Majd fogom a kezéd!

Rongybaba kénytelen-kelletlen összeszedte erejét, kócféje helyett szívére hallgatott. Jól megmarkolta elmaradhatatlan Társa kezét, aztán rajta! — megtették a sötétben az első lépéseket.

Hát, ami azt illeti, sötétségben valóban nem volt hiány! Vágni lehetett volna bugylibicskával, nem is beszélve a körülöttük szétrebbenő rút denevérekről. Óvatosan araszolgattak, szorosan fogva egymás kezét. Rongybaba egyszer elvétette a lépést, s nagy huppanással leült a hátsó felére. Bizony följajdult meg föl is sírt rémületében. A Kisfiú szája is elgörbült, hüppögve segítette föl a Kisleányt, de aztán — hogy lelket öntsön belé — megemberelte magát:

— Mit bõgsz? Talán nem puhára estél?

Már jó darab utat megtettek, amikor a Kisfiú elengedte Rongybaba kezét.

— Állj itt meg — mondta. Föl kell fedeznem, melyik irányba menjünk tovább. Jobbra is, balra is, előre is vezet az út.

Azzal már el is távolodott.

Rongybaba egy szempillantás alatt fölmérte a kétségbeejtő helyzetet: a vaksötétben teljesen egyedül maradt! Éktelen rémületbe esett! Egész kócteste remegett, minden hajaszála az égnek állt. Szíve zakatolt, mintha megőrült volna és kiverte a verejték. Most itt fog meghalni, undorító rovarok, férgek lepik el testét, az utókor majd csak egy halom rongyot talál itt, — ha egyáltalán van utókor, vannak emberek, létezik napsütötte világ! És hová lett a Kisfiú? A mindig hűséges, csupaszív Gyermek? Elhagyta, soha többé nem tér vissza. És milyen szellemek suhognak itt körülötte, miféle rémek ólálkodnak itt

mellette? Az iszonyattól elszorult torokkal kiáltani akart, de csak valami nyöszörgést hallatott:

— Hol vagy?

— Veled, te buta... — hangzott egészen közlelről. Csak nem féltél egyedül?

Azzal már meg is ölelték egymást. A Gyermek szeme sejtelmesen világított, ismerős mézízű szavai egykettőre lelket vertek Rongybabába.

— Tudod, mit találtam meg?

— Na mit?

— A kijárat felé vezető utat. Nincs olyan messze. Indulhatunk?

Válasz helyett a Kisleány ismét kezét nyújtotta. Megcsöndesedett a barlang, elültek a rémítő szellemek, egyenesebbé vált a sziklás út. Hányszor fordultak jobbra meg balra, Rongybaba nem győzte számon tartani, de érezte egész szívével, hogy a Fény felé haladnak. A tér egyszercsak kiszélesedett, s valóban, néhány cifra kanyar után kijutottak a napfényes szabadba. Azonban nem a hegyen, hanem egy mezőn találták magukat. Hová jutottak? A világ végére? Az ásíto barlangszájhoz közel kopár fa meredezett: őrt állt egy varázsos világ előtt. A kápráztató napfény otthoni meleggel ölelte körül a két megfáradt vándort, akik énekkel léptek ismét a Fény birodalmába.

1. Vi-lág-vé-gi ko-pár fa, Rá-szál-lott egy ma-dár-ka,
2. Ket-tőn-ke-t, te ma-dár-ka, Csak el-bír egy ko-pár-fa,

Rá-szál-lott egy ma-dár-ka mesz-szi-haj-ló á-gá-ra.
Rá-ü-lünk az á-gá-ra, Fű-tyü-lünk a vi-lág-ra.

Friss patak csörgedezett pár lépésnyire, kínálta nekik életadó vizét. A távolabbi fákon feketerigócsapat zengett füttykoncertet a nem mindennapi vendégek tiszteletére.

— Hát itt aztán lehet játszani! — állapították meg egyhangúan. De mit?

— Megvan! Építsünk!

— Mit?

— Házat, palotát, kacsalábon forgó várat!

— Kutat is ásunk?

— Hát persze! Hátha a patak gondol egyet és másfelé szalad!

— És mit csinálunk abban a nem-tudom-milyen lábon forgó várban?

— Én leszek a Király, te meg a Királyné! Ez már csak világos, nem?

Feledve a tegnap sötét rémeit, azonnal nekifogtak nagy buzgalommal. Színes kavicsokkal kirajzolták az alapokat, aztán micsoda termeket, bástyákat, tornyokat, kamrákat, rejtkehelyeket emeltek föléjük! Száz meg száz pompás szobát alakítottak ki, mindmegannyi valóságos lakosztály! Dolgoztak, keményen. Amikor eljutottak az ezeregyedik lakosztályhoz, nagyot szusszanva megpihentek. Addigra már sorban álltak előttük az ékes szarkalábok, az elegáns margaréták, a lángvörös pipacsok, — még a bogáncs is itt illegett közöttük, gyorsan zsebrerakva tüskéit. A két gyerek koszorút kötött egymásnak, majd a Napban rájuk mosolygó és a suttogó szelőben üzenetét elküldő Szülőatya színe előtt Rongybaba rátette a maga gyöngyvirágkoszorúját a Kisfiú fejére... Aztán lekuporodott, hogy a Gyermekek őt is királynővé avassa... Ásó, kapa, őket már senki el nem választja! Gyönyörködtek egymásban, közben fejedelmi mozdulattal viszonzták a mókások, a vén bagoly, a kakukkfiókák, a csiripelő verebek, az ezüstszárnyú gólya, a bátor réti sas, egyszóval valamennyi helyi barát hódolatát. Még a vakondok is előbújtak, s apró orrocskájukat a földhöz ütögetve fejezték ki kifejezhetetlen örömüket. Ünnepezt az egész réti-mezei-erdei világ! A gyere-

kek maradéktalanul boldogok voltak, majdhogy nem táncra penderültek.

— Tudod mit? — így a Királyfi. — Ide máskor is eljövünk!

— És akkor mindig át kell vergődni ezen az utálatos sötétségen?

— Nincs más út, láthattad! De most már tudjuk a járást. Meg hát lesz királyi kíséretünk!

Még mulatták magukat egy darabig, csinosították a várkastélyt, mélyítettek ujjukkal a díszes kutakon, magasabbra húzták a várvédő bástyákat. A Hegyről azonban egyikük sem feledkezett meg, ezért egy napon közös elhatározással búcsút intettek a paradicsomi tájnak. A várkastély őrizetét rábízták az éppen ügyeletes pintyőkére, mert hát sose lehet tudni...

A barlang sötét volt, miért ne lett volna az! Ez a természete, ezt már Rongybaba is belátta. Minden esetre már nagyobb biztonsággal mozogtak benne, még virágkoszorújuknak sem esett baja. Meg is találták hamarosan a kijáratot.

Újból nekivágtak a Hegynek, szemmel tartva a még mindig felhőkbe takarózkodott hegycsúcsot. Másztak, kapaszkodtak, tolták, húzták egymást, fújtattak, mint otthon a kovács. Persze közben beszélgettek is mindenféléről... Hogy például a fák miért nem tudnak sétálni, a nap hová megy esténként aludni, be szokta-e valaki takarni, vagy akkor is melege van, hogy a leveli béka miért nem kedveli a rostonsült halat... Na meg hogyan lehetne kicsit kiszínezni a Holdat, igen sápadt mostanában; talán haragszik, mivel hanyagul takarítják az udvarát? Meg hogy mit kellene csöppenteni a tengerbe, hogy a víz ne legyen olyan irgalmatlanul keserű. Amíg ilyen és ehhez hasonló rendkívül fontos dolgokat tárgyaltak, nagy lépésekkel jutottak följebb. Az egyik pihenőnél Rongybaba még ilyesféle kérdést is megkockáztatott:

— Mondd, te tudsz írni?

— Hát persze! Már régen! — mondta természetes hangon a Gyermekek. Azzal rögvést lekuporodott és titokzatos arabeszket rajzolt az ösvény porába. — Már teleírtam az egész Tejutat. Jó játék.

Rongybaba bámész szemekkel nézte a bűvös jeleket. Jaj, de szeretete volna megfejteni!

— És te, Rongybaba, te tudsz írni?

— Én?... én... Nem. — vallotta be kissé szégyenkezve, de aztán mindjárt jókedvűen hozzátette: egy királynénak nincs is arra szüksége. Ott a Király, az majd elolvas neki mindent. — Fütyülni viszont tudok! — és már fújta is, versenyezve a környékbeli madarakkal. Együtt trilláztak, fütyültek a világra!

Embernemjárta utakon lépegettek. Az ösvény is elkeskenyedett, úgyhogy már nem értek el egymás mellett. Rendszerint a Gyermekek jártak elől, fáradhatatlanul, Rongybaba meg utána. Egy-egy pihenő után a Kislányban fölébredt a bátorság, „majd ő most megmutatja”, szóval átvette a vezetést. Ez nem mindig vitt jóra. Mellékösvényekre akart térni, havasi gyopárt gyűjteni, csúszkált jobbra-balra, meg színes kövekkel akarta magát megrakni. A vége mindig az lett, hogy leült az útszélére, nekikeseredve. A magaslati levegő nemcsak arcukat festette pirosra, hanem bebújt bőrük alá, borzongtak, reszkettek a hidegtől.

— Gyerünk tovább! — parancsolt ismét ilyenkor a Gyermekek! Itt megfagyunk! — közben nyújtotta Rongybabának a kifogyhatatlan korszót. Húztak belőle, aztán ismét nekivágtak a csúszós, meredek kapaszkodónak. A helyes irányban.

— Ha fent leszünk, biztosan szánkóznunk! — biztatgatta a Kisfiú. Te szeretsz szánkózni?

— Az meg mi fán terem?

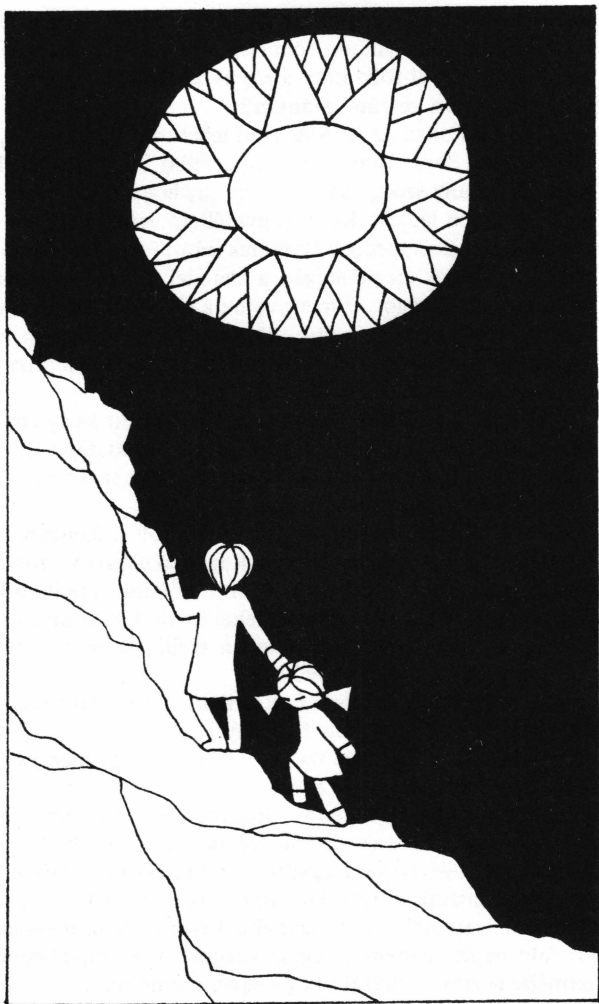
— Majd meglátod! Gyere, ne lógasd a lábad!

A fagy egyre keményebb kezekkel markolt beléjük. Egy kanyarnál Rongybaba megcsúszott, kezéből kirepült az ott-honról hozott korszó és a mélybe zuhant.

— Nem baj, vigasztalta a Gyermekek, most legalább szabad mind a két kezed. Jobban tudsz kapaszkodni!

— Éhen halunk! Szomjan veszünk!

Ahogy így eljajdult, kőszáli sas csapott le mellettük, csőréből finom friss cipót ejtett a lábuk elé. Egy szempillantás alatt eltűntették, alig volt idejük búcsút inteni a tovahúzó

szárnyasnak. Amint léptek egyet-kettőt, meleg forrásra buk-
kantak. Jókat kortyoltak, fölmelegítették megdermedt kezü-
ket, s újult erővel folytatták a kapaszkodást.

— Honnan veszünk szánkót?

— Majd akad az is. Már nem lehetünk nagyon messze.

Orrukig sem láttak már, puha felhő burkolta be őket. Rongybaba alig szólt, csak arra ügyelt, hogy mindig a Gyermek nyomába lépjen. Kezét fogva éltető erőt érzett minden tagjában, szívében pedig a Gyermekek iránti forró szeretet áradt szét. Könnyűnek érezte magát, a meredek ellenére is egyenle-
tesen szedte a levegőt. Elment volna a Gyermekekkel akár a vi-
lág végéig is. Éjszaka volt-e, nappal-e, fogalmuk sem volt. Tejfehér ködfelhőben jártak, olyan biztonsággal, mintha ott-
hon volnának a falucska főutcáján.

Fölfelé oszladozni kezdett a felhő. Előttűnt az ég encián-
sátora, s mintha a távolból madárfütty is hallatszana... Men-
tek tovább a hang után. Az ösvénynek vége szakadt, és egy
utolsó fordulóval tágas fensíkra értek.

— A csúcs! Fölértünk végre! — kiáltott a Rongybaba.

Örömben összeölelkeztek. Ragyogó napfény özönlötte
őket körbe, szelíd melegével átjárta minden porcikájukat.
Érezték, szülői kar öleli őket és lehel homlokukra drága csó-
kot. Ismeretlen dallamokat dalolt a szellő, soha nem látott
pompás virágok bókoltak előttük.

— Istenem, de szép itt! Építsünk itt is, vagy állítsunk sát-
rat! — így az elragadtatott Kisleány.

— És akkor már sose szánkóznak? — emígy meg a Gyermek.
Körülnézünk, aztán továbbállunk.

Kéz a kézben sétálgattak, fogadták a Hegycsúcs világá-
nak hódolatát. Egészen otthon voltak, édes-kettesben, mégis
barátokkal, testvérekkel együtt. Tudták, hogy a szívükben
magukkal hoztak mindenkit, akit csak szeretnek. És ki az,
akit nem szeretnek...? Rongybaba átölelte volna nemcsak a
kis falu népét, hanem az egész világot! A Kisfiúval egymás
szemébe néztek, s tudták, hogy egyre gondolnak.

Teleszívták magukat a csúcs tiszta levegőjével, megfürdtek a napsugárban, s frissiben malomkerék nagyságú bokrétát kötöttek a fensík káprázatosan tündöklő, bódítóan illatos virágaiból. Liliomszálnak, az Édesnek készült a szivárvány csokréta. Biztosan várja már őket...

— És akkor most honnan lesz szánkó? — érdeklődött Rongybaba. Megígérted!

— Várj egy picit. Olyan szánkóba ülünk, ami hetedhétország között bonyolítja a forgalmat.

A Gyermek két ujját szakszerűen a szájába dugva nagyot füttyentett. Éppen csak a szemük rebbent, s máris előttük állt a Göncöl! Megvolt valamennyi csillaga, köztük a szántalp, az ülésen meleg takaró. Elől befogva a Bika, az Oroszlán, lógós-nak meg a nagyszarvú Kos.

— Beszállás! — vezényelt a Gyermek.

Rongybaba bekászálódott, aztán kényelmesen elhelyezkedett az ülésen. Még egyszer körülpillantottak a varázslatos tájon, s ekkor a Kislány kacagva-rémülve fölkiáltott:

— Nézd! Mi van ott! Egy másik Hegy! S nem is látszik a csúcsa!

— Akarod, hogy legközelebb azt is megcélozzuk? — nevetett vissza a Gyermek, s egyáltalán nem látszott meglepettnek. De előbb hazavisszük ezt a virágcsokrot! Aztán majd meglátjuk... Különben is most szánkózni fogunk!

Elbúcsúztak, még egy utolsó pillantással áttekintve, mi a szélesség és hosszúság, a mérhetetlen magasság és mélység...

— Halihó! Hajrá! — s megindult a Göncöl-szán lefelé. Ez volt aztán a mulatság! Úgy siklott a csillagszán, mint az álom, úgy repültek a sziklák, dombok, mint a mesékben szokás. Elhagyva a havas tájat, a szántalpak maguktól leestek, s most már kissé lassúbb tempóban gurult a csillagszekér. A Hegy lábánál, mielőtt a kocsit visszaengedték volna megszkott pályájára, Rongybaba még gyorsan kifényesítette a jobboldali első csillagot, ugyanis mintha kissé belemart volna a földi rozsdá...

Ki tudná ecsetelni a viszontlátás örömét! Az Édes királynői mozdulattal vette át a neki szóló hatalmas virágcsokrot. A ceremónia persze nem akárhogyan történt, a szeretett Fiú és Kisleány ismét csak játszottak: az előbbi apródként hajolt meg, Rongybaba meg az udvari bolondot alakította.

Jelentkeztek a barátok, a szomszédok is: hát megkerült a két csavargó! A gyerekhad már új játékterv ügyében kezdett sürögni, amikor hirtelen leszállt az est.

— Holnap is nap lesz — bocsátotta el őket az ház Úrnője. Nézzétek, ismét fent ül már a vacsoracsillag.

A Kisfiú és főképp Rongybaba azonban mást kerestek a sötét égi országúton, aztán megkönnyebbülten fölsóhajtottak: a Göncöl minden baj nélkül haladt megszokott pályáján, sőt mintha egyik csillagával vissza is hunyorgott volna utasaira... Fáradt volt a két Gyermeke, de kimondhatatlanul boldog. Nagyot játszottak ma, és holnap talán még szebb kalandok várnak rájuk... Talán hamarosan kiterítik maguk elé a mennyei utak térképét is, hiszen itt az ideje, hogy előkészítsék a legnagyobb kalandot: utazást a csúcsok fölötti magasságokba, egészen a Kisfiú Szülőatyja házáig.

— Még egy kis idő... — súgták egymásnak elalvás előtt... Titok!...

Leszállt a csendes éj. A békésen szunnyadó két Gyermekeben maga a Lélek álmodott... Az Édes Virágszál könnyed kézzel takargatta be őket és csókot lehelt a Kisfiú meg Rongybabára homlokára.

Valamennyiüket a Szülőatyja ölelte magához.

